

Драган Хамовић

САСУДИ

САВА

И ошидов в сїрану їужду далече

Отидох туђим странама, далеко.
У нематерње, брујне перивоје,
Са којих боље прозире се *їреко*,
Кад замреш, срчан, за себе и своје.

Одбегав ближе оцу свих отаца,
Пред легионом што грокће, у стопу,
Син сам, и нисам. У себе се бацам,
У јаук, шкрипу. А сунчан у склопу.

Прах сам и плачем, куљам сав од кала,
Из ког ме рука брижног старца склања.
Мом слабом оцу, као силном, хвала

Што дотура ми снаге, поуздања.
И хвала руци што нас, светле, мала
Једног уз другог, на зиду свог здања.

ВИТАНИЈА

Насељено мноме село Витанија.
Слази, човечи се звезда од свих беља
И приспе у лику брижног пријатеља
Да ископи чашу, коју још испија.

Туге што нам, златне, испод чела заре
Приволе и камен да устукне с гроба.
Вежбам полугласно *Усїани, Лазаре,*
Будим са дна себе починулог роба.

Имах благог оца; из једнога дола
У некоме пољу што сећа на света.
Сумњаше у причу. Би јутро, од бола
Остаде му кретња уз одар сапета
До часа у коме коракну из света.

И у сваком дану, од те смерне смрти,
Вребам који може бити *їај*, четврти.

*

Јеси ли ми житељ достојног насеља.
Ишеташ ли, уз реч, са ближњима, оче,
У сабору многих светлих пријатеља
Што вољене уче из гроба да кроче.

ЈОВАЊСКИХ ДАНА

Наше жизни їрољеће је країко

Да, предобра сени, помаља пролеће
Бризнуће површи мрле и клонуле
У тексту и ткиву шавови болеће
Дисаће јединке на местима нуле
У древној силини стресаће се храшће
Добро укопано у отпору ничем
Замеци у нешто и неког израшће
Да, свагда ми граѓи настїавниче
И ново житије већ читљиво ниче

КРИЛА

У отачком крилу, с крилима свог сина,
Изнађен беочуг подугога низа,
Напокон приспела тачна поруџбина
И свих претходника и ангела иза;

Закриљен оцима, уз крила синовска,
Задат у поставци смешнога задатка,
Топим се јер горим, мислени штап воска,
Да испарим, сјањем, за пролећа кратка.

И причух у рошцу оца како рида
У гласу мог сина чим га ваздух таче.
Унезверен, клонух од надошлог стида

А рука ме чворна затисну, још јаче,
Старога крвника што ме тањи, кида
Од првог удаха, када сам и начет.

УПИТ

Кад доњим слојем умре семе ти
Којим узрастеш (змија и овца)
Неснађен мраком испод покровца
Певајти или даље немејти

Преобраћења, магма, премети
Ревновања спрам реда и слога
Стекнеш се до бога и забога
Певајти или боље немејти

И шта ту онда сушто ремети
Да лакне часком (у реч свођена)
Силина што те тиска рођена
Певајти или дубље немејти

САСУД

Бла̄ословен да је с̄ирожи мей̄ар с̄ӣиха,
Изусти превратни песник са Острва.
Мељавина. Коло споро, испотиха
Навеје значења таложна и прва.

О шта све издржи осовина такта
У крету што шуми, пробруји, па брекће.
Нови приступници вајкадашњег пакта
Спусте потпис, којег да овери век ће.

А тај тачни метар – чија ли је мера,
Матерински присна па очински строга,
Што измерава ме, док бдим сабран, смеран
Над сасудом пуним невидљива бога.